

Arrest

**nr. 51 938 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 april 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker, van Iraanse nationaliteit, dient op 8 februari 2001 een asielaanvraag in.

1.2 Op 12 februari 2001 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3 Op 19 november 2003 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker te weigeren. Verzoeker tekent hiertegen beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen die dit beroep op 5 juli 2004 ongegrond verklaart. Verzoeker tekent hiertegen beroep aan bij de Raad van State. Dit beroep wordt bij arrest nr. 145.907 van 14 juni 2005 verworpen.

1.4 Op 15 oktober 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5 Op 16 augustus 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Aan verzoeker wordt tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.6 Op 1 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7 Op 19 april 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Deze beslissing wordt op 8 september 2010 aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door :

A.M. {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkene vermoedt dat hij na een bezoek aan de Iraanse ambassade in België zal vervolgd worden door de Iraanse geheime dienst en vreest dat zijn veiligheid of fysieke integriteit in het land van herkomst in het gedrang zijn. Aangezien betrokkene van deze persoonlijke vrees geen enkel (schriftelijk) bewijs voorlegt kan deze niet aanvaard worden als motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen. Ook de door betrokkene voorgelegde documenten, met name een kopie van een studentenkaart, de bijlage 26 bis en een uitsnede uit het wachtregister, kunnen niet aanvaard worden door onze diensten daar de de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. “

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting. Voorts voert verzoeker een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en een manifeste beoordelingsfout aan.

3.1.1. Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat de bestreden beslissing volkomen onterecht is aangezien hij wel degelijk aangetoond heeft waarom hij vermoedt dat een bezoek van hem aan de

Iraanse ambassade ernstige problemen kan opleveren. Verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging verwees naar zijn activiteiten als oprichter van een vereniging tijdens zijn studentenjaren. Hij stelt dat hij samen met deze vereniging geprotesteerd heeft tegen de sluiting van de liberale krant 'Salam' en de daarmee gepaard gaande beknotting van de vrije meningsuiting waarna hij gearresteerd werd door de Bassidj. Verzoeker betoogt dat hij is vrijgelaten na het ondertekenen van een document dat hij geen deel meer zou nemen aan manifestaties en dat hij zes maanden geschorst werd van de universiteit. Na een nieuwe deelname aan een manifestatie is verzoeker definitief uitgesloten van de universiteit. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker geen enkel schriftelijk bewijs voorlegt voor zijn persoonlijke vrees meent verzoeker dat dit manifest onjuist is en dat hij wel degelijk schriftelijke bewijzen voorlegde. Verzoeker verwijst dienaangaande naar schriftelijke bewijzen die hij neerlegde in combinatie met de aanvraag (bijlage 8, 9, 10 en 11) en stelt dat de dienst Vreemdelingenzaken hier geen rekening mee hield. Verzoeker betoogt voorts dat hij asiel aanvraag op 8 februari 2001 en dat hij een verblijfsmachtiging aanvraag in oktober 2004. Het beroep bij de Raad van State inzake zijn asielaanvraag werd op 11 juli 2005 verworpen en zijn aanvraag verblijfsmachtiging werd op 16 augustus 2006 onontvankelijk verklaard. Dit impliceert dat zijn asielpprocedure meer dan 5 jaar geduurd heeft. Verzoeker betoogt dat hij ook talloze bewijzen van integratie en duurzame verankering voorlegde en dat hij in aanmerking komt voor regularisatie overeenkomstig de door de Raad van State vernietigde instructies van juli 2009 waarvan de staatssecretaris beloofd heeft deze alsnog toe te passen binnen zijn discretionaire bevoegdheid. Verzoeker meent dat omwille van een louter formele reden en ondanks de elementen van duurzame verankering zijn aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen terwijl hij wel degelijk motiveerde waarom hij het vereiste identiteitsdocument niet in België kon bekomen. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig is en een schending uitmaakt van de door hem aangehaalde principes en bepalingen.

3.1.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij vooreerst vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij kan zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Het is de verwerende partij bovendien niet duidelijk hoe de aangehaalde rechtsregels volgens verzoeker door de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel niet onvankelijk is. Aangaande de formele motiveringsplicht laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat deze erin slaagt inhoudelijke kritiek te leveren en de motieven van de bestreden beslissing weer te geven zodat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De verwerende partij betoogt verder dat door de gemachtigde er geheel terecht wordt op gewezen dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van zijn persoonlijke vrees voor zijn veiligheid of fysieke integriteit in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt helemaal niet beweerd dat er geen stukken werden voorgelegd, doch wel dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit de voornoemde persoonlijke vrees blijkt. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd op afdoende wijze rekening gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken. De verwerende partij citeert artikel 9bis, §1 vreemdelingenwet en betoogt dat verzoeker nagelaten heeft om de noodzakelijke documenten over te maken zodat de aanvraag geheel terecht onontvankelijk werd verklaard.

3.1.3. In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in de middelen zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

3.1.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde; verzoeker levert geen (schriftelijk) bewijs van zijn persoonlijke vrees zodat

de aanvraag derhalve niet ontvankelijk wordt verklaard. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat zij wel degelijk schriftelijke bewijzen van haar persoonlijke vrees heeft gevoegd bij haar aanvraag voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ter staving van zijn vrees dat hij na een bezoek aan de ambassade van Iran vervolgd zal worden door de Iraanse geheime dienst verschillende bijlagen heeft gevoegd, waaronder: bijlage 8 Gilan University, uitsluiting van verzoeker als student, bijlage 9 Gilan University, definitieve uitsluiting van verzoeker als student. Uit deze documenten blijkt dat de klacht tegen verzoeker dat hij deelnam aan vijandige (en illegale) activiteiten (tegen zijn religie) gehandhaafd blijft. Aangaande het argument van verzoeker dat hij zal vervolgd worden motiveert de bestreden beslissing: *“Aangezien betrokkene van deze persoonlijke vrees geen enkel (schriftelijk) bewijs voorlegt kan deze niet aanvaard worden als motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen.”* Uit deze motivering blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de door verzoeker voorgelegde stukken, inzonderheid de bijlage 8 en de bijlage 9 - in ogenschouw heeft genomen en deze mee in haar motivering heeft betrokken. De stelling van de verwerende partij dat er in de bestreden beslissing helemaal niet beweerd wordt dat er geen stukken werden voorgelegd, doch wel dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit de persoonlijke vrees van verzoeker blijkt, kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Er ligt derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht voor.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 april 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER